

Poliisi katoaa

Kari Häkämies

Krapula. Ilmiselvä krapula. Ylikonstaapeli Matti Joronen oli aina ollut sitä mieltä, että kankkunen oli tottumattomien teinien ongelma, jolle hänen kaltaisensa oluen juontiin voimakkaasti sitoutunut ammattilainen saattoi lähinnä hymähdellä. Tosiasiat oli joskus kuitenkin pakko tunnustaa. Edellinen ilta oli Uusi Apteekki -pubissa venähtänyt aivan liian pitkään. Muistikuvat hotelliin palaamisesta olivat hämäriä ja olo tuntui huteralta.

Joronen nosti päänsä tyynyltä ja tunsu jomotuksen yltyvän. Matkatavaroiden joukossa ei ollut päänsärkytabletteja. Ainoa tasoittava lääke, jonka Joronen tiesi, oli tölkillinen kylmää Auraa, mutta virantoimituspäivänä sellaisesta piristyksestä ei kannattanut haaveilla. Hän nosti jalkansa sängyn laidalle

ja vilkaisi kännykkänsä rekisteriä vastaamattomista puheluista. Ainoa soittaja oli ollut keskusrikospoliisin murharyhmän pomo, ylikomisario Heikki Söder, Jorosen esimies ja paras ystävä. Söder saisi odottaa, Joronen ajatteli ja askelsi kylpyhuoneeseen. Hän vilkaisi peilikuvaansa. Näky ei ollut kaunis. Silmät punoittivat, parta oli yön aikana kasvanut hurauttaen ja hiukset sojottivat kuin kahdeksankymmentäluvun punkkarilla. Onneksi peili oli niin pieni, että vatsa ei mahtunut kuvaan lainkaan. Joronen päätti joka kesä loman alkaessa, että hän palaisi takaisin töihin selvästi hoikempana ja hyväkuntoisempana, mutta naisystävä Mairens mökillä Merikarvialla liikunta jäi valitettavan usein kalastukseen ja oluen noutoon viileästä maakellarista.

Turkuun Joronen oli tullut Itämeren alueen poliisikokoukseen tuuraamaan Söderiä. Joronen oli käynyt vain keskikoulun, mutta hänen kielitaitonsa oli karttunut jo nuorena maailman meriä seilatessa. Englanti ja ruotsi sujuivat mutkattomasti ja kukaan muu kuin hän ei KRP:ssa puhunut sujuvaa espanjaa. Tosin viranhoidossa siitä ei juuri ollut hyötyä. Toisin olisi asianlaita ollut Ruotsissa, jossa entisen Jugoslavian alueelta ja eteläisestä Amerikasta tulleet gangsterit hallitsivat Tukholman alamaailmaa suvereenisti.

Joronen oli Helsingissä perussuomalaisten kaupunginvaltuutettu ja suhtautui muualta maailmasta Suomeen kotiutuneisiin ilmiöihin suurella varauksella. Hänellä oli tapana naurattaa kollegoita keskusrikospoliisin päämajan kanttiinissa Vantaan Jokiniemessä korostamalla, kuinka tärkeää oli, että rikollisuus pysyi suomalaisilla käsissä. Niin kauan ei ollut hätää, kun huumeliigoja johtavat Arskat ja Reiskat, mutta kun kehiin astuvat Radovanit ja Slobodanit, peli on menetetty.

Turun kokouksessa oli käyty läpi käytännön tapauksia, joka oli saanut Jorosen hieman toisiin ajatuksiin. Paluuta menneeseen, aikaan, jolloin kaikki asiat hoituivat kansallisesti, ei enää ollut. Rikollisuus oli kansainvälistä, jos mikä. Tarvittiin yhteistyötä yli rajojen ja siinä Suomi oli esimerkillisen hyvä. Poliisi, tulli ja rajavartiolaitos kykenivät yhteistyöhön ja lähes koko Itämeren alueelle oli kyetty luomaan toimiva tietojen vaihtoon perustuva järjestelmä. Joronen ei ollut varma, kannattiko hän Suomen jäsenyyttä EU:ssa, mutta

rikollisuuden torjuntaan unioni oli välttämätön. Konnat eivät olleet välittäneet valtion rajoista enää pitkään. He operoivat siellä, missä rikollinen bisnes luisti.

Suihkun jälkeen Joronen meni hissillä alakertaan ja istahti hotelli Marinan aamiaispöytään. Niin paha ei krapula ollut, että ruoka ei olisi maittanut. Joronen uskoi vahvasti edesmenneen kirjailija Mauri Sariolan teoriaan, jonka mukaan huikkamies, jolle aamulla maistuu ruoka, ei koskaan sairastu maksakirroosiin.

Jorosen seurana illan baarikierroksella oli ollut Tukholman poliisin suomalaissyntyinen komisario Simo Krouvi. Joronen muisti hämärästi, että Krouvin kanssa oli sovittu yhteisestä aamiaisesta klo 7.00. Kello oli jo viisi minuuttia yli. Epäsäännöllisistä elämäntavoistaan huolimatta Joronen oli työasioissaan ylisäntillinen. Hän soitti kollegalleen. Ruotsinkielinen nauha kertoi, että tavoiteltuun henkilöön ei saatu yhteyttä. Ehkä Krouvi oli unohtanut laittaa puhelimensa lataukseen ja akku oli mennyt tyhjiin. Joronen oli joskus naureskellen lukenut Ruotsin poliisin strategiaa. Sen tavoitteena oli, että viisikymmentä prosenttia työajasta kyettäisiin käyttämään varsinaiseen poliisityöhön. Ehkä se tarkoitti, että aamuisin sai nukkua pitkään, jos ilta oli päässyt venähtämään.

Oli lämmin aamu. Hotellin editse virtaavan Aurajoen maisema oli parhaimmillaan. Kesä oli tulossa hyvää vauhtia. Väsyneen poliisimiehen silmä lepäsi ripeää vauhtia hölkkäävässä nuorena naisessa, jonka juoksupaidassa luki Åbo Akademi Running Club.

--Otaks kaffe vai tee? nuori miestarjoilija herätti Jorosen ajatuksistaan.

--Kaffe, Joronen vastasi.

Näköjään ei tarvinnut istua kuin yksi ilta kapakassa paikallisten poliisien kanssa, niin jo murre tarttui, Joronen sadatteli mielessään.

α

Turun kaupunginjohtajan erityisavustajan, Paula Ahokkaan, kynä savusi. Hän istui esimiehensä määräämänä tarkkailemassa Eurooppa-foorumi Turussa -yhdistyksen hallituksen kokousta. Mieliapteen vaihto oli kestänyt jo pitkään, eikä näyttänyt loppuvan ollenkaan. Läsnä oli monta tasokasta tieteen, hallinnon ja talouselämän edustajaa ja he kaikki rakastivat omaa ääntään täydestä sydämestään.

Turkulaiset olivat uskaltaneet jo 1990-luvun alussa aloittaa keskustelun ohi arkajalkaisen Suomen hallituksen maan liittymisestä silloiseen EY:hyn. Asialla olivat olleet ennen muita Turun Sanomien päätoimittaja Jarmo Virmavirta ja Nuorkauppakamari. Seminaareja oli pidetty Brysseliä myöden ja innostus oli ollut valtava. Suomen osalta oli silloin ollut kyse samasta ilmiöstä kuin Viron vapautumisessa Neuvostoliitosta muutamaa vuotta aiemmin. Paulalla ei noista ajoista ollut omakohtaisia muistoja. Hän oli tuolloin ollut vielä päiväkodissa.

Paulan puhelin vilkkui äänettömänä. Kun numerosta soitettiin jo kolmannen kerran, oli pakko mennä käytävään puhumaan. Soittaja oli Ruotsin Helsingin suurlähettiläs Kurt Bögel. Paula kiitti onneaan, että oli tullut opiskelleeksi kaksi vuotta Uppsalan yliopistossa. Ruotsin kielen taito oli moitteeton.

--Tavoittelen kaupunginjohtaja Helvettä, suurlähettiläs tiedusteli vahvalla eteläruotsalaisella korostuksella.

--En voi valitettavasti auttaa teitä. Kaupunginjohtaja on lentokoneessa ainakin vielä kahden tunnin ajan.

--Harmi, asiani on luottamuksellinen.

--Haluatteko kertoa minulle? Paula kysyi ujosti. Suurlähettiläs oli puheäänensä perusteella jo eläkeiän kynnyksellä, tai ehkä jo hieman ylikin, ja kun monet iäkkäät ruotsalaislähettiläät olivat vanhojen aatellisukujen edustajia, heitä ei ollut syytä puhutella kovin tuttavallisesti.

--Okei, olkoon menneeksi. Turussa on pari päivää ollut koolla Itämeren alueen poliisiyhteistyöhön liittyvä koulutustapahtuma. Tukholman poliisia on tilaisuudessa edustanut komisario Simo Krouvi. Hän on

syntynyt Suomessa, mutta muuttanut Tukholmaan heti asevelvollisuutensa suoritettuaan ja on Ruotsin kansalainen.

--Niin?

--Krouvi on kadonnut. Valitettavasti en voi paljastaa teille tapauksen yksityiskohtia.

Paulasta tuntui hetkisen, että joku pilaili hänen kustannuksellaan. Miksi ihmeessä lähettiläs tavoitteli kaupunginjohtajaa. Katoaminen oli poliisiasia.

--Odotatteko kaupunginjohtajan tekevän jotakin?

--En. Mainitkaa hänelle kuitenkin, että kerroin Simo Krouvista. Jos pahimmat epäilyksemme toteutuvat, katoamisesta nousee suuri haloo. Siksi on hyvä, että asia ei tule kaupunginjohtajalle kuin salama kirkaalta taivaalta.

--Kiitos, kun ilmoititte, Paula lopetti.

Paula muisti sanoneensa lähettiläs Bögelille päivää reilu vuosi sitten Turun ekumeenisen joulun yhteydessä. Ainakin tuolloin mies oli vaikuttanut hyvin harkitsevalta virkamieheltä. Sellaiselta, joka tuskin syyllistyy ylilyöviin reaktioihin. Nyt hän oli kuin toinen mies. Paula palasi takaisin kokoukseen. Siellä kauppa- ja korkeakoulun professori Kaarlo Viuhko ja työelämäprofessori Gunnar Wiik olivat ryhtyneet polveilevaan keskusteluun siitä, millä tavalla Venäjään tulisi suhtautua alkusyksyn Eurooppa-foorumissa. Mukaan oli tulossa kovia nimiä, odotukset olivat korkealla.

Puhelimeen tuli uusi viesti, mutta ei suurlähettiläältä, vaan Paulan kahdeksanvuotiaalta pojalta. "Mennäänkö me Seikkikseen, niinku lupasit" Paula päätti ryhdistäytyä. Hän keräsi kampeensa, nyökkäsi läsnäoleville, käveli kaupungintalon sivusiivestä ulos ja mietti, että joskus Seikkailupuiston oli syytä voittaa professoreiden luennot. Ja jos joku sattuisi kysymään syytä äkilliseen poistumiseen, suurlähettiläs Bögelin merkillinen puhelinsoitto sopi siihen tarkoitukseen paremmin kuin hyvin.

✠

Matti Joronen kuunteli Turun Kristillisellä opistolla malmöläisen komisarion luentoa suuresta huumejutusta. Se oli ulottunut lähes koko Itämeren alueelle ja myös Joronen oli joutunut mukaan. Hän oli jutun sivuhaarana tutkinut kolmen ruotsalaisen huumeidierin murhaa Helsingissä. Syyllisten selvittäminen oli onnistunut helposti, mutta ensi kertaa kokenut ylikonstaapeli oli joutunut vakavan uhkailun kohteeksi. Hänen autonsa oli yritetty polttaa Malmilla. Vanhan Fordin oli pelastanut nuori, naispuolinen poliisikoulun harjoittelija. Siitä lähtien Joronen oli tarkkaillut ympäristöään myös vapaa-ajallaan. Luennon päästyä jo aivan loppupuolelle, kurssisihteeri kävi noutamassa Jorosen puhelimeen. Linjan toisessa päässä oli Heikki Söder.

--Onko hyvä seminaari?

--Tiedät, että minusta pikkutakkilaisuudet ovat rikostutkijalle ajan hukkaa, mutta täytyy myöntää, että järjestelyt on tehty pirun hyvin. Mielenkiintoisia puheenvuoroja.

--Oletko tavannut Simo Krouvia?

--Joo, hän tykkää, kun suostun puhumaan ruotsia. Teen sen jo ihan sen vuoksi, että Simpan suomen kieli on muuttunut ruotsalaistyyppiseksi laulannaksi. Mutta Simppa taisi lähteä jo ensimmäisen päivän jälkeen takaisin Tukholmaan. Meidän piti aamulla puhua yhdestä vankilamurhasta, mutta ukkoa ei ole näkynyt. Alkoholilla saattaa olla osuutensa asiaan, Joronen naureskeli.

--Krouvi ei ole Tukholmassa. Hän on kadonnut.

--Mitä tarkoitat? Joronen ähkäisi.

--Sitä, että hänellä piti olla tapaaminen pietarilaisen poliisikenraalin kanssa Turussa. Venäläiset väittävät, että Krouvi ei koskaan saapunut sovittuun palaveriin. Ja saatat arvata, että ruotsalaisilla tietenkin on omat epäilyksensä.

--Ymmärrän. Toivotko, että teen jotakin?

--Sinä liityt ryhmään, joka alkaa selvittää, mihin Krouvi on hävinnyt!

--Kadonneita etsitään televisiosarjoissa, minä olen murhatutkija, Joronen puhisi.

--Sanoin saman talon päällikölle. Hän vastasi, että juuri siksi liityt ryhmään!

II OSA

--Hejsan Paula, det är Lisa. Jag ringer från Marina hotellet.

Tuttu ääni vuosien takaa. Mieleen palasivat monet muistot uppsalalaisesta opiskelijaelämästä, osakunnat, juomalaulut, hassut asut. Lisa Pippinskiöld ja Paula Ahokas olivat asuneet samaa soluasuntoa kahden vuoden ajan, ystäväystyneet, olleet toistensa parhaat kaverit. Mutta niin kuin kovin usein, työhön meno, avioituminen, lasten saanti, olivat tehneet elämän niin kiireiseksi, että yhteydenpito oli jäänyt. Kolmeen vuoteen Paula ei ollut kuullut Lisasta mitään. Sen hän tiesi, että tuomioistuinuralle tähdännyt Lisa oli yllättäen siirtynyt poliisin palvelukseen. Husbyn ongelmalähiöstä kotoisin oleva ystävätär oli jo opiskeluaikana ollut hyvin kielitaitoinen. Kaksi isäpuolta, algerialainen ja perulainen, olivat taanneet, että kotona oli puhuttu monen kielen sekamelskaa. Lisan oikea isä oli kotoisin Tornionjokilaaksosta. Häntä Lisa oli pikkutyttönä tavannut harvoin, mutta suomi sujui silti. Muutaman vuoden takaisessa joulukirjeessään Lisa oli kertonut, että hänet oli houkuteltu turvallisuuspoliisiin. Lisa rakasti matkustamista, uusia ihmisiä ja maita. Ja juuri sitä hän sai Säpossa tehdä.

--Ei ole totta. Älä vain sano, että olet Turussa virka-asioissa? Paula kysyi suomeksi.

Yhteyden toisesta päästä ei hetkeen kuulunut mitään.

--Valitettavasti olen ja tarvitsen apuasi, Lisa vastasi hassunkurisella lappilaisella aksentilla.

--Haluatko, että puhumme ruotsia? Paula kysyi kohteliaasti.

--Ei. Maassa maan tavalla.

--Okei, kerro mistä on kyse?

--Käsittääkseni tiedät, että tukholmalainen komisario Simo Krouvi on kadonnut. Hänen katoamiseensa liittyy eräs hyvin kiinnostava seikka. Krouvin piti nimittäin katoamispäivänään tavata Venäjän Turun konsulaatissa poliisikenraali Ivan Kozov. Venäjän pääkonsuli, jonka oli määrä toimia isäntänä, väittää kiven kovaan, että Krouvi ei koskaan saapunut tapaamiseen.

--Mistä Krouvin ja Kozovin oli tarkoitus keskustella? Paula uteli.

--Olimme Uppsalassa toistemme parhaita kavereita, mutta syyllistyisin virkavirheeseen, jos kertoisin. Haluan kuitenkin tavata sinut. Syntyperäisenä turkulaisena osaat avata kaupungin minulle, vaikka en voi Krouvin tapauksen suhteen tehdä samoin.

Paula vilkaisi kalenteriaan. Kaupunginjohtaja Helve oli lyhyellä varoitusajalla joutunut lähtemään Turun tunnin junaan koskevaan neuvotteluun Espoon kaupunginjohtajan luo. Paulan oli ollut pakko jäädä sijaisena hoitamaan pari rutiinineuvottelua, mutta lounasaika oli vapaa.

--Ehditkö lounaalle?

--Ehdin, jos puhumme virka-asioita, Lisa nauroi.

--Linnankatu 7:ssä, lähellä hotelliasi, on ravintola Ludu. Siellä on tänään heidän omia kalapuikkojaan.

--Kalapuikkoja?

--Älä epäile. Mahtava makunautinto.

--Näemme siellä klo 12.00?

--Sovittu.

Paula saapui ravintolaan etuajassa, mutta Lisa oli jo odottamassa. Hän muisti, että Lisa oli koko opiskeluajan ollut töissä sanomalehtien varhaisjakelussa. Ilmeisesti sen peruja hän oli edelleen umpitäsmällinen. Naiset halusivat.

--Ihanaa nähdä sinua pitkästä ajasta. Hienoa, että Turussa on tapahtunut niin vakava rikos, että saavuit paikalle, Paula kuiskasi.

--Älä pilaile. Krouvin katoaminen saattaa aidosti olla rikos.

--Sorry! Mutta ennen kuin menemme itse asiaan, kerro mitä sinulle kuuluu? Kuinka avioliitto sujuu?

--Huonosti. Erosimme vuosi sitten. Martin halusi lapsia ja kun niitä ei siunaantunut, hän vaihtoi minut kymmen vuotta itseään nuorempaan kollegaansa. Mutta en ole katkera. Liitto ei toiminut. Martin oli yläluokkainen sovinisti. Minä tarvitsen liikkumatilaa.

--Mutta olet edelleen sukunimeltäsi Pippinskiöld?

--Juu, on se hienompi kuin äidiltä peritty Hammaren, Lisa kikatti--Mutta entä sinun elämäsi.

--Aika kivasti. Mukava aviomies, kaksi lasta ja näköalapaikka kaupunginjohtajan avustajana, Paula kertoi.

Kumpikin tilasi kalapuikkoja ja jo hetken perästä Lisa ilmaisi tyytyväisyytensä makunautintoonsa. Kahvin ääressä jatkettiin vakavien puhumista.

--Niin mitä oikeastaan haluat tietää? Paula aloitti

--Millainen kaupunki Turku on? Googlain hieman ja rekisteröin ainakin vakavan terroristirikoksen parin vuoden takaa.

--Se oli kamala juttu, sai huomiota ympäri Eurooppaa, mutta teko kuvaa Turkua erittäin huonosti. Elinkeinoelämämme on pirun vilkas, olemme kansainvälisiä, mutta täällä on turvallista. Pitää muistaa, että Helsinkiä ja Turkua eivät ympäröi slummit. Samaa ei kai voi sanoa Tukholmasta?

-- Valitettavasti ei. En tiedä, onko kyse varsinaisesti slummeista, mutta ainakin minun entisessä kotilähiössäni Husbyssa sytytetään autoja, eikä poliisi uskalla mennä edes paikalle.

--Tarkoitus ei ollut morkata Ruotsia. Halusin vain sanoa, että varsinaissuomalaiseen elämänmenoon eivät ihmiskaappaukset kuulu.

--Uskon, ja sen verran tiesin myös entuudestaan. Ja ehkä minun täytyy hieman raottaa salaisuuksiani, jotta pääsemme eteenpäin, Lisa pohdiskeli.

--Sinä päätät.

--Vaikka Krouvi on syntyperältään suomalainen ja eräällä tavalla jätkämies, hän on hyvin periaatteellinen ihminen.

--Mitä tarkoitat?

--Krouvilla oli tapana osallistua Venäjän presidentti Zuminin vastaisiin mielenosoituksiin Tukholmassa.

Komisario mielenosoituksissa? Paula luuli, että poliisit heiluivat miekkareissa vain hänen lempikirjailijansa Leena Lehtolaisen romaaneissa. Kai Lisaa silti oli uskominen. Mutta saman tien oli pakko kysyä, miksi venäläisvastainen komisario oli laitettu neuvotteluun pietarilaisen poliisikenraalin kanssa, Paula mietti.

--Ja ajattelet, että venäläiset ovat rankaisseet häntä sen vuoksi?

--Ymmärrän, että sellainen teoria saattaa varsinkin suomalaisista kuulostaa lapselliselta, mutta ei mene kuin hetki, kun Aftonbladet ja Expressen aloittavat villin arvuuttelun.

--Yritän ymmärtää.

Ystävykset keskustelivat vielä kymmenisen minuuttia Turusta ja Tukholmasta ja kaikesta maan päällä. Kumpikin oli huolissaan siitä, mihin maailma oli menossa. Jopa Itämeren alueella tapahtui kummallisia asioita. Venäjä muuttui yhä arvaamattommaksi, Puolaa johdettiin merkillisillä elämänarvoilla, Tanskassa työnnettiin ulkomaalaisia ulos kaikkien puolueiden toimesta ja jopa Ruotsissa sellainen puolue nousi kohisten, joka Olof Palmén aikana olisi julistettu laittomaksi.

--Kai sinä kuitenkin olet edelleen demari? Lisa kysyi.

--Totta kai. Entä itse?

--Toki. Mutta nyt minun täytyy rientää Turun poliisitalolle tapaamaan keskusrikospoliisin ylikonstaapeli Matti Jorosta. Tunnetko miehen? Lisa kysyi.

--En. Taitaa olla helsinkiläisiä. Heitä meillä ei ole tapana tuntea, Paula naurahti.

Lisa keräsi kampeensa ja kiiruhti eteenpäin. Paula jäi maksamaan laskua ja mietti, nousiko Turku muutaman päivän kuluessa eurooppalaisen politiikan keskipisteeksi. Jos ajatus venäläisten kaappaamasta ruotsalaiskomisariosta osoittautuisi todeksi, julkisuus räjähtäisi käsiin.

α

Matti Joronen oli muutaman kerran yrittänyt soittaa Simo Krouville. Hän ei mitenkään jaksanut uskoa, että tukholmalaiskollega oli kadonnut poliittisen selkkauksen seurauksena. Krouvi ei ollut vakaumuksellinen mukimies, mutta olut ja vodka tekivät joskus kauppansa hyvällä juomahalulla. Joronen oli varma, että kyse oli inhimillisestä erehdyksestä, ei muusta. Mutta Krouvin puhelin toisti samaa sanomaa: tavoiteltuun henkilöön ei juuri sillä hetkellä saatu yhteyttä.

Turun poliisitalolle Jorosta oli tulossa tapaamaan Ruotsin turvallisuuspoliisin yli-intendentti Lisa Pippinskiöld ja lähetystön Mauriz Walderos. Nimien elitistisyys teki Jorosen ennakkoluuloiseksi. Tuskin tuollaiset rouvat ja herrat ymmärsivät käytännön rikostutkimuksesta yhtään mitään. Krouvia kannatti etsiä Uudesta Apteekista, HummPubista tai Old Bankista ja jättää Venäjän konsulaatti rauhaan.

Vastassa Eerikinkadulla oli poliisipäällikkö Huikari. Eläkeiän kynnyksellä mies saattoi miettiä, että oliko aivan välttämätöntä, että virkauran loppusuoralle siunaantui juttu, joka laukaisi pahimmillaan kansainvälispoliittisen kriisin. Huikari ohjasi Jorosen remontoituun neuvotteluhuoneeseen. Tarjolla oli kahvia, voileipiä ja kivennäisvettä. Joronen kätteli Pippinskiöldin ja Walderosin ja koetti muistaa, että ruotsalaisilla oli kummallinen tapa puhutella ventovieraita ihmisiä pelkällä etunimellä. Huikari toivotti menestystä ja poistui.

Pippinskiöld aloitti. Hän kävi lyhyesti läpi sen mitä Krouvin katoamisesta tiedettiin. Komisarion oli ollut tarkoitus puhua poliisikenraali Kozovin kanssa Pietarin mafian kasvavasta osuudesta Tukholman huumekaupassa ja ihmissalakuljetuksessa. Itänaapurin koplat olivat alkaneet etsiä uusia markkina-alueita ja ottivat mittaa entisen Jugoslavian alueen gangstereista Ruotsin pääkaupungissa.

--Eikö pääkonsuli rinnasteta tietyllä tavalla suurlähettilääseen? Joronen kysyi.

--Ehkä niin voi sanoa, Walderos vastasi hieman ihmetellen.

--Tarkoiton, että jos venäläiset kaappasivat Krouvin, se on edellyttänyt yhteistyötä pääkonsulaatin kanssa.

Pippinskiöld ja Walderos nyökkäsivät.

Ovelta kuului vieno koputus. Sisään asteli keskusrikospoliisin Turun yksikön nuori ylikonstaapeli Jonna Tarasti. Tarastia pidettiin todellisena tulevaisuuden kyknä.

--Päivää, olen Jonna Tarasti KRP:sta. Olen tutkinut Simo Krouvin tekemisiä sen jälkeen, kun hän erosi Matti Jorosesta Martinsillan grillillä, Tarasti aloitti hieman kankealla kouluruotsilla.

--Kerro! Pippinskiöld huudahti malttamattomana.

--Krouvi palasi hieman ennen Jorosta hotelli Marinaan ja asteli saman tien komisario Greta Karlssonin hotellihuoneeseen.

Joronen huomasi, kuinka Pippinskiöldin kaula alkoi punoittaa. —Työpaikkaromanssit ovat Ruotsissa periaatteessa kiellettyjä, yli-intendentti selitti.

Ei ihme, että Krouvia ei näkynyt aamiaisella, Joronen mietti.

--En tiedä, onko kyseessä romanssi, mutta pariskunta Krouvi-Karlsson nukkui hieman pommiin ja heräsi vasta kahdeksalta. Tuolloin Krouvi poistui omaan huoneeseensa ja oleili siellä ilmeisesti siihen saakka, kun hänen oli määrä lähteä tapaamaan venäläistä poliisikenraalia.

--Mistä tiedätte kaiken tuon? Pippinskiöld uteli.

--Hotellissa on hyvät turvakamerat ja olen puhuttanut myös Greta Karlssonia. Tiedot täsmäävät.

--Tapahtunut ei ole kunniaksi Ruotsin poliisilaitokselle, mutta moraalikeskustelun aika on myöhemmin. Mutta entä Krouvin loppupäivä, Pippinskiöld jatko.

--Hän nappasi hotellin edestä taksin mennäkseen Venäjän konsulaattiin. Todennäköisesti hän erehtyi lähtemään tuntia liian aikaisin, koska konsulaatissa vierailleet professori Kaarlo Viuhto ja tohtori Gunnar Wiik näkivät hänet istumassa pienen kahvilan terassilla lähellä Vartiovuorenkatua, jossa konsulaatti sijaitsee.

--Olette olleet nopeita!

--Osasin ottaa yhteyttä Wiikiin ja Viuhtoon, koska pääkonsuli Tarasev kertoi heidän käynnistään. Kumpikaan ei tietenkään tunne Krouvia, mutta Viuhto tunnisti hänet valokuvasta. Täytyy muistaa, että Krouvi on kaksimetrinen mies. Hänet rekisteröi helposti.

--Mitä miehiä Viuhto ja Wiik ovat? Walderos puuttui yllättäen keskusteluun.

--En tiedä, onko tuollaisilla tiedoilla merkitystä, mutta Viuhto on Venäjän kaupan professori ja Wiik työelämäprofessorinsa lisäksi tunnettu konsultti erityisesti Pietarissa.

Walderos ja Pippinskiöld vilkaisivat toisiaan merkitsevästi.

III OSA

Paula Ahokas istui Varsinais-Suomen liiton Eurooppa-päivän juhlassa viimeisellä penkkirivillä. Hän kuunteli suurella pensselillä maailmanpolitiikkaa maalaavaa kansanedustaja Ilkka Koivua. "Geopoliittinen mielenkiinto kohdistuu voimakkaasti Ukrainan kriisin vuoksi Itämeren alueeseen. Suomen ja Ruotsin on tällaisessa tilanteessa monestakin syystä järkevää tehdä puolustusellista yhteistyötä..." Koivun jälkeen puhujapöytä kiipesi suurlähettiläs Helena Laitinen. Hän pysytteli Koivua maanläheisimmässä aiheissa.

Puheenvuorot olivat mielenkiintoisia, mutta aivan liian lyhyet yöunet viime päivinä nukkuneen Paulan oli vaikea pysyä hereillä. Tukholmalaisen komisarion Simo Krouvin katoaminen oli selvittämättä. Mysteeriä ei ollut kerrottu vielä julkisuuteen, mutta oli vain hetken kysymys, milloin poliisin oli pakko pyytää yleisövihiä. Terroristipuukotuksen jälkeen Turku ei kaivannut yhtä ainoaa korkean profiilin rikosjuttua.

Juhla loppui upeaan pianoesitykseen. Paula harkitsi kotiin lähtöä ja pitkiä yöunia, mutta päätyi velvollisuudentunnossaan salaatti- ja valkoviinijonoon. Pienen korkean pöydän ääressä hän näki poliisipäällikkö Huikarin vaimoinen. Täytettyään lautasensa ja lasinsa Paula liittyi heidän seuraansa.

--Ei taida olla mitään uutta Krouvin tapauksesta? Paula uskalsi kysyä.

--Valitettavasti en voi kommentoida, mutta varoitan, että kaupungissa on ainakin yhden ruotsalaisen iltapäivälehdessä toimittaja jutun perässä. Saattavat kysellä myös sinulta. Itse en ole vastannut hänen soittoihinsa ollenkaan. Ihmettelen, mistä toimittaja on saanut vinkkinsä.

Paula pohti, että ei kai vain Lisa ollut vuodon takana. Tuskin sentään, mutta eihän nykymaailmassa mikään pysynyt salassa, ei poliisissa, ei kaupungilla, ei maan hallituksessa.

--Kiitos tiedosta, mutta tuskin sentään minua kukaan tuollaisissa asioissa vaivaa.

Keskustelu siirtyi vaarattomille vesille. Huikarit olivat pelanneet golfia ahkerasti, Paulan kausi oli vielä aloittamatta.

Ajatus hyvin nukutusta yöunesta turmeltui, kun Turun entinen yhteysjohtaja Mikael Ahvenvesi nappasi Paulan taksiinsa. Suuntana oli Old Bank -seurusteluravintola. Paula ahtautui pöytään, jossa istui Turun viestintäjohtaja Susanna Mattero. Vilkasta keskustelua käytiin englanniksi, koska seurueessa istui kaksi suomea osaamatonta miestä.

--Tom Brandman Aftonbladetista, pörröpäinen villapaitakaveri aloitti keskustelun.

--Oletko työmatkalla? Paula kysyi esittelemättä itseään.

--Olen. Kun askelsit sisään, ystävättäresi kertoi, että olet kaupunginjohtajan avustaja.

Paula nyökkäsi.

-- Minulla olisi pari kysymystä.

--Niin?

--Tiedätkö sinä keitä ovat Kaarlo Viuhto ja Gunnar Wiik? Brandman jatkoi.

Onneksi Huikari oli varoittanut ruotsalaisen iltapäivälehdän toimittajasta.

-- Miksi kysyt?

--Tutkin Turussa tukholmalaisen Simo Krouvin katoamismysteeriä.

--En ole kuullut koko jutusta, Paula väisteli.

--Tuota en usko. Olet asemassa, jossa kuulee kaiken, mitä kaupungissa tapahtuu. Wiik ja Viuhto ovat tietojeni mukaan viimeiset ihmiset, jotka näkivät Krouvin elossa.

--Onko hän kuollut?

--Sitä ei tiedetä, mutta epäilyksiä on.

--Anteeksi, minun täytyy käydä naistenhuoneessa.

Paulalla ei ollut mitään aikomusta antautua keskusteluun itselleen tuntemattoman toimittajan kanssa, vaikka mies epäilemättä teki vain työtään. Onneksi Brandman ei huomannut, kun Paula toiletin sijasta käveli ulos pimenevään alkukesän iltaan. Kadulla hän kaivoi esiin puhelimensa ja soitti Lisa Pippinskiöldille. Ystävätär vastasi saman tien.

--Ei Simo Krouvin katoaminen tietenkään kuulu minulle mitenkään, mutta kuinka ihmeessä kaksi professoriamme on sotkettu juttuun, Paula tivasi kiihtyneellä äänellä.

--Mistä olet kuullut tuollaista?

--Menin erään tilaisuuden jatkoille Old Bank -pubiin. Törmäsin siellä Aftonbladetin toimittajaan, Brandman tai jotakin sinne päin. Kyseli merkillisiä.

--Toivottavasti et puhunut mitään. Erittäin ammattitaitoinen toimittaja, mutta ei jätä kiveä kiven päälle. En voi valitettavasti auttaa sinua. Sitä paitsi ole juuri menossa koneeseen. Lennän Tukholmaan.

--Hyvää matkaa, Paula huokaisi ja mietti, miksi ihmeessä hän otti aina koko kaupungin murheet niskoilleen. Aivan hyvin hän olisi voinut jäädä istumaan iltaa Bankiin, juoda muutaman lasin viiniä ja vastailta komealle tukholmalaistoimittajalle aivan mitä sattuu.

xx

Ylikonstaapeli Matti Joronen tarkasteli vieressään istuvaa naista lentokoneessa. Lisa Pippinskiöld oli ylvään ja itsetietoisena oloinen Ruotsin poliisiylihallituksen virkamies. Selväksi oli tullut, että vierustoveri oli koulutukseltaan juristi, kokemus peruspoliisina puuttui. Joronen ei perustanut oppiarvoista, mutta hänen oli pakko hyväksyä, että työtoverit tulivat yhä useammin yliopistoista poliisikoulun sijasta.

Joronen oli halunnut tutustua Simo Krouvin kesken oleviin rikosjuttuihin. Ajatusta ei aluksi ollut pidetty järkevänä. Lopuksi Pippinskiöld oli suostunut saatuaan esimiehensä luvan. Vaikka Suomen ja Ruotsin poliisien yhteistyö sujui mutkattomasti, aivan yksin Jorosta ei Krouvin juttujen kimppuun voitu kuitenkaan päästää.

--Kuinka hyvin tunsit Krouvin? Joronen aloitti keskustelun saatuaan koneesta kupin kahvia ja vahvan Karhu-oluen.

--En oikeastaan ollenkaan. Olen ollut turvallisuuspoliisin toimissa viime vuodet. Olen törmännyt Simoon vain satunnaisesti.

Lisa ei selvästi halunnut kertoa omista tekemisistään kovin yksityiskohtaisesti. Siinä ei ollut mitään ihmeellistä. Turvallisuuspoliisi halusi jokaisessa maassa pitää yllä salaperäistä imagoa. Ja aika usein siihen oli myös asialliset syyt.

--Kuinka huolissasi olet Ruotsin kehityksestä? Joronen jatkoi tenttaamista.

--Mitä tarkoitat?

--Sitä, että Ruotsi on päästänyt ulkomaalaiset mafiat huseeraamaan Tukholmassa ja muissa suurissa kaupungeissa.

-- Jos kuvittelet minun rupeavan moittimaan maani ulkomaalaispolitiikkaa, erehdyt. Toki myös sellaisia poliiseja löydät Ruotsista, mutta Simo Krouvi on periaatteen mies. Hyvä rikostutkija, mutta myös ihmisoikeusajattelija.

--Ja siksi ajattelet, että venäläiset kaappasivat hänet?

--Noin sanon vasta sitten, kun siitä on näyttöä, mutta pahalta näyttää.

Joronen ei kommentoinut, vaan tilasi toisen oluen. Se sai Pippinskiöldin katselemaan alta kulmien. Loppumatkan kumpikin tutki sanomalehtiä.

Poliisiylihallituksen päämaja Tukholman Kungsholmenilla oli korskea laitos. Marmorilla päällystetty pääovi, aseistetut vartijat turvakopeissaan ja kalliin näköiset teräseinät loivat suuren maailman tunnelman. Joronen ei voinut olla vertaamatta rakennusta KRP:n pääkonttoriin Vantaalla. Keskusrikospoliisin talo oli asiallinen ja siisti, mutta sulautui maisemaansa kuin mikä tahansa virasto.

Krouvin keskeneräiset jutut oli ystävällisesti koottu pienen, ikkunattoman huoneen kahdelle pöydälle.

--En voi sinua auttaa, mutta tarkoitukseni on palata kanssasi Turkuun. Olet lähdössä iltapäiväkoneella huomenna, jos oikein ymmärsin, Pippinskiöld kysyi.

--Juuri niin.

--Ja toimistosihiteeri Ebba Henriksson on käytettävissäsi. Hän tuntee Simon jutun erittäin hyvin.

--Kiitos, Joronen vastasi ja avasi ensimmäisen kansion. Joronen oli vanhan koulun mies. Hän halusi lukea paperista, ei näytöltä.

Nopeasti kävi ilmi, että Krouvi oli tutkinut vain kovia juttuja, tai jäykkiä kuten poliisikielellä oli tapana sanoa. Rikosten laji heitteli laidasta laitaan, huumebisnestä, ihmiskauppaa, pari rajua ryöstöä, vain talousrikokset puuttuivat. Parin tapauksen välistä Joronen löysi lehtileikkeitä. Useimmissa jutuissa käsiteltiin ihmisoikeuksia. Se hämmästytti Jorosta, vaikka hän oli Pippinskiöldiltä kuullut saman jo aikaisemmin. Mikä oli Lapin miehen saanut kiinnostumaan ihmiselämän peruskysymyksistä? Ruotsalainen yhteiskunta, omakohtaiset kokemukset, vai joku muu syy. Oliko sittenkin mahdollista, että venäläiset olivat kaappauksen takana? Itänaapurin toimet eivät aina olleet kovin järjellisiä, eikä aina jaksettu välittää siitä, paljastuivatko alhaiset tempot vai eivät. Joskus toimittiin niin tökeröllä tavalla, että haluttiin nimenomaan viestittää ylimielisyyttä ja omaa vahvuutta.

Joronen valitsi kaksi tapausta suuresta pinosta ja alkoi perehtyä niihin erityisesti. Ebba Henriksson kävi tuomassa kotiin lähtiessään kahvia ja voileipiä ja toivotti mielenkiintoista iltaa. Yhdeksän aikaan illalla Joronen lopetti ja ajatteli juoda pari olutta ennen nukkumaan menoa. Hän kokosi tavaransa ja käveli ripeää vauhtia Kungsgatanin Galaway's Irish Pubiin. Se oli melkein täynnä, suurin osa asiakkaista Jorosen kaltaisia pulskia keski-ikäisiä miehiä. Joronen haki oluensa ja istahti pöytänsä, jossa istui sanaristikkoa ratkova mies.

--Suomalainen? mies kysyi yllättäen.

Kai sen näkee päälle päin, Joronen mietti.

--Kyllä vain.

--Poliisi?

--Ei, olen diplomaatti, Joronen valehteli sujuvasti.

--Näytät ihan poliisilta, sinnikäs mies jatkoi.

Joronen kaivoi kännykkänsä esiin, jotta keskustelua ei tarvinnut jatkaa. Saman tien mieleen tuli yksityiskohta, jonka tarkistamista ei kannattanut jättää aamuun. Joronen hörppäsi oluensa, käveli ulos, sytytti savukkeen ja mietti, kuinka onnistuisi pääsemään takaisin juttupinon ääreen, kun kello oli jo melkein 22.00.

IV OSA

Paula Ahokas istui Turun kaupunginjohtajan työhuoneen sohvalla ja tarkkaili pomoaan, joka luki Aftonbladetin juttua merkillisesti kadonneesta Simo Krouvista. Tarina oli etusivun ykkösuutinen. Ruotsalainen lehdistö sai aina mediapoliittisen sydänkohtauksen, jos rikos, skandaali tai mysteeri yhdistyi edes auttavasti venäläisiin.

--Vielä tämä jotenkuten menisi, mutta pitikö Aftonbladetin välttämättä laittaa otsikkoon Åbo. Todennäköisesti Krouvi on matkustanut Tukholmaan tai Helsinkiin ja hävinnyt sen sileän tien. Jos hän olisi edelleen Turussa, hänet olisi jo löydetty, kaupunginjohtaja Helve paasasi.

Paula ei tiennyt, mitä olisi sanonut. Olisi ollut helppo otaksua miehen pudonneen Aurajokeen ja hukkuneen. Mutta niin ei ollut voinut käydä, koska Krouvi oli Martinsillan nakkikioskilta marssinut suoraan kollegansa Greta Karlssonin hotellihuoneeseen ja lemmiskellyt siellä aamukahdeksaan. Naimisissa oleva Greta oli myös vahingokseen päätyneet Aftonbladetin sivuille. Hän ei kiistänyt, mutta ei myöskään kieltänyt romanttista hetkeä. Joka tapauksessa yöllinen tapaaminen oli saanut aikaan vilkkaan keskustelun intiimien suhteiden sallittavuudesta työpaikoilla. Monet Facebook-päivittäjät epäilivät poliisien olevan muita ammattikuntia aktiivisempia kollegojen välisissä lakanoiden pölyttelyissä. Myös hallituksen sisäministeri oli ollut aloitteellinen. Hän oli ehdottanut komitean perustamista tutkimaan, millaisia yhteiskunnallisia ongelmia työpaikkaromanssit ruotsalaisessa yhteiskunnassa aiheuttivat.

--Ja piru vie ensi viikolla saapuu Gdynian uusi pormestari ja muutama Solidaarisuus-liikkeen veteraani. Emme todellakaan tarvitse lehtiotsikoita heitä järkyttämään. Puolassa on ongelmia omasta takaa aivan tarpeeksi, Helve jatko.

--Minä sanon terveisesi viestintään ja protokollaosastolle. Krouvin tapauksesta ei sanaakaan yhdellekään vieraalle. Voihan olla, että mies löytyy. Minulla on sellainen tunne, että Krouvin katoamisella on surkukupaisen onnellinen loppu, Paula yritti piristää huonotuulista pomoaan.

--Tehdään niin. Ja pyydä ne maakuntavalmistelijat sisään. Olemme jo vartin myöhässä.

¤

Matti Joronen oli tehnyt Tukholmassa kaksi pitkää päivää, mutta Turkuun palaamisen jälkeen oli ollut pakko jatkaa saman tien. Jorosen päässä oli alkanut hahmottua teoria, joka selittäisi Simo Krouvin katoamisen. Mutta hän tarvitsi lisää tietoa ja kaiken lisäksi tapahtumista, joista oli kulunut jo useita vuosia. Onneksi vanha vinkkimies Hanibii Heikkinen oli löytynyt yhdellä puhelinsoitolla. Heikkinen oli muutama vuosi sitten rakastunut Turussa niin tulenpalavasti, että vanhempi konnakaarti oli ruvennut kutsumaan häntä Reinon sijasta Hanibiiksi. Romanssi oli sittemmin kylmennyt ja Heikkinen oli kerännyt vähäiset tavaransa ja palannut tutuille kulmille Helsingin Kallioon. Jorosen oli pitänyt luvata melkoinen palkkio ja tuhti känni-ilta, ennen kuin hän oli saanut vanhan kassakaappimiehen lupautumaan tulemaan Turkuun. Paikaksi oli sovittu HummPub Humalistonkadulla.

Joronen ei tuntenut kapakkaa, mutta sisään astuessaan hän huomasi sen olevan juuri oikean tyyppinen, ei liian siisti, eikä pöydissä istuskeleva porukka näyttänyt olevan tippaakaan kiinnostunut muiden asioista. Heikkinen oli jo odottamassa, edessään pieni olut. Tuopin koosta saattoi päätellä, että enempi ei Kallion kundin taloustilanne antanut mahdollisuuksia. Joronen nouti tiskiltä kaksi A-tuoppia ja kyytipojaksi jaloviinaa ja istahti Heikkistä vastapäätä pieneen nurkkapöytään.

--Hienoa, että tulit! Joronen aloitti.

--No, sanotaan, vaikka että vanhojen aikojen muistoksi, Heikkinen vastasi ja tarttui hanakasti Jorosen ojentamaan tuoppiin.

--Muistat varmaan salakuljetuskeissin, jota iltapäivälehdet kutsuivat Golfkama-jutuksi.

--Ai se, jossa tuotiin Tallinnasta amfetamiinia ja kokaiinia golfbägeissa Helsinkiin ja Turkuun niin perkeleesti ja vietiin sitten tavara yhtä kyytiä Tukholmaan.

--Yritit itse tunkeutua koplan kassakaappiin, mutta et vain onnistunut, Joronen muistutti.

--Joo, niin se taisi olla.

--Ja minä niin sanotusti unohdin puuhasi, vaikka olit ehdonalaisessa.

--Joo. Nykyisiä kassakaappeja ei saa enää auki. Tekniikka on liian kehittyntä.

Joronen mietti, että myös vanha kassakaappimies kuului siihen lukuisten suomalaisten joukkoon, joiden ammattitaidolla ei digitaalisessa Suomessa ollut enää käyttöä.

--Tunsit päätekijät? Joronen kysyi.

--Tarkoitat Jauhiaista ja Selkkomaata.

--Kumpikin on jo vapaalla. Törmäsin heihin Pressabaarissa.

--Mitä jos muisteltaisiin, kuinka stoori oikein meni, Joronen ehdotti.

--Äh, minä mikään vasikka ole.

Joronen ojensi kourassaan kaksi viidenkymmenen euron seteliä pöydän yli Heikkiselle.

--Laita lompakkoon. Haen sillä aikaa lisää juotavaa.

Tarinaa riitti. Onneksi Heikkisen kunto ei ollut enää entisensä ja jo hieman ennen iltayhtätoista Joronen talutti Heikkisen Omenahotelliin, maksoi vinkkimiehensä yöpymisen ja asteli hetken päästä kohti Marina-hotellia. Ehkä yksi olut vielä jokirannassa? hän mietti. Ei hemmetti, joku raja. Tai no, jos sittenkin.

α

Paula Ahokas oli huonolla tuulella. Hän oli käynyt kahvilla Lisa Pippinskiöldin kanssa Wiklundin talon näköalaravintolassa. Tapaamisesta oli jäänyt ikävä maku. Aftonbladet oli jostakin merkillisestä syystä saanut päähänsä, että professori Viuhdolla ja työelämäprofessori Wiikillä olisi jotakin tekemistä komisario Krouvin tapauksen kanssa. Ilman minkäänlaista kytkentää katoamiseen, lehti pohdiskeli turkulaiskaksikon Venäjäyhteyksiä. Tiedon lehdelle oli ilmeisesti vuotanut Tukholman poliisi.

"Hemmetin korkkarit" Paula kiroili kipittäessään kohti kaupungintalon edessä olevaa parkkipaikkaa. Hän hyppäsi pikku Yarikseensa ja vilkaisu kelloonsa. Pojan peli alkaisi Raunistulan urheiluhallissa varttitunnin päästä. Jos kaasupolkimelle antaisi vauhtia, hän saattaisi hyvällä onnella olla ajoissa perillä. Ajettuaan viisi minuuttia, puhelin pirahdi. Soittaja oli aviomies.

--Moi, missä olet?

--Älä hermostu, olen perillä aivan kohta.

--Ei ole kiirettä. Annoin sinulle väärän ajan. Peli alkaa vasta kolmen vartin päästä.

--Oikeastaan hienoa. Ehdin hetken hengähtää. Ajelen kaikessa rauhassa.

--Nähdään.

Paula pudotti nopeuden sallitulle tasolle ja ajatteli, että kevät oli ollut yhtä hurlumheittä. Mielenkiintoisia töitä, mutta alituinen kiire vaivasi. Välillä oli tunne, että hän oli Turun kaupungin ainoa virkamies. Kauan

sitten haaveena oli ollut ryhtyä opettajaksi. Jos niin olisi käynyt, kesäloma olisi jo menossa. Hän istuisi laiturinnokassa Rymättylässä, antaisi ongenkohon keinahdella kevyessä tuulessa ja lukisi samalla poliittisen historian muistelmateoksia. Uneksinnan keskeytti tutun miehen näkeminen parhaat päivänsä nähneen omakotitalon varastorakennuksen seinustalla. Mitä ihmettä Matti Joronen teki Raunistulassa? Paulan uteliaisuus voitti. Hän ajoi vielä vajaan sadan metrin matkan ja pysäköi sitten lupaa kysymättä autonsa pienen rivitalon päätyyn. Tietä myöden ei kannattanut palata. Onneksi rivitalolta lähti melkein umpeen kasvanut polku talolle, jonka läheisyydessä Paula oli nähnyt Jorosen. Salapoliisin leikkiminen ei ehkä ole kovin viisasta, Paula mietti, mutta jatkoi silti matkaansa. Ripeä kävely keskeytyi, kun hän näki talon takana suojaliiveihin -ja kypäriin pukeutuneet neljä poliisia. Paula tunsu, kuinka sydän alkoi hakata. Hän tajusi tullessa väärään paikkaan.

¤

Matti Joronen puuskutti, vaikka hän oli kävellyt autoltaan vain sadan metrin matkan loivaa ylämäkeä. Hän kaivoi Clock-aseensa esiin, mutta lykkäsi sen saman tien takaisin kainalokoteloon. Suomen ehkä paras murhatutkija ei enää moneen vuoteen ollut pärjännyt fyysisissä mitteloissa konnien kanssa. Onneksi hän ymmärsi sen myös itse.

Hetken odottelun jälkeen Joronen näki ulkorakennuksen takaa, kuinka neljä Karhu-ryhmän kaveria lähestyi huonokuntoista vaaleaa omakotitaloa. Ensimmäisenä meni kilpimies, kolme muuta seurasi aseet tanassa. Kilpimies potkaisu ulko-oven auki.

--Poliisi, kaikki maahan! kuului kovaääninen komento.

Sisällä oli aivan hiljaista.

Karhu-ryhmä ryntäsi sisään. Joronen pidätti hengitystään. Hetken perästä yksi poliiseista ilmestyi rikki menneelle ulko-ovelle ja huusi:

--Matti, tilanne ohi. Tule sisälle.

Joronen laitto kävelyynsä vauhtia ja astui taloon sisään. Vastaa lehahti ummehtunut tuoksu. Maassa makasi kaksi miestä jalka- ja käsiraudoissa. Joronen tunnisti heidät heti, huumeveteraanit Jauhiainen ja Selkkomaa. Tuolilla istui riutuneen näköinen mies. Jorosen nähdessään Simo Krouvi jaksoi kuitenkin hymyillä.

¤

Joronen ei välittänyt julkisuudesta ja halusi unohtaa selvittämänsä rikokset mahdollisimman nopeasti. Hän oli kuitenkin poikkeuksellisesti suostunut pieneen kahvihetkeen Turun kaupungintalolla Simo Krouvin tapauksen ratkettua. Paikalla olivat kaupunginjohtaja Helve, erityisavustaja Ahokas, yli-intendentti

Pippinskiöld, lähetystöneuvos Walderos ja poliisipäällikkö Huikari.

Keskustelu oli hyväntuulista. Kaupungille oli tärkeää, että Krouvi oli löytynyt ja täysin vahingoittumattomana. Kesän Eurooppa-foorumi olisi saanut ikävän sivumaun, jos episodi olisi päättynyt kehnosti.

Huikari pyysi puheenvuoron.

--Poliisilla ei ole tapana selostaa tapahtumien kulkua ulkopuolisille muuta

kuin silloin, kun tutkinnalliset syyt sitä edellyttävät. Ehkä Matti voisit kuitenkin hieman kertoa, kuinka ihmeessä pääsit Krouvin jäljille.

Joronen ei ollut innostunut, mutta ei kehdannut myöskään kieltäytyä.

--Taitaa olla niin, että tarina on myös jollakin lailla huomisissa lehdissä, joten en taida syllistyä virkavirheeseen, jos valotan tapahtumia hiukan. Minä en missään tapauksessa uskonut, että Krouvin katoaminen liittyisi Venäjään. Ajattelin, että hän on ottanut juopotteluloman ja ilmestyy takaisin muutaman päivän kuluttua.

Pippinskiöld ja Walderos eivät selvästi pitäneet Jorosen suoranuottisesta tavasta ilmaista itseään.

-- Kävin kuitenkin varmuuden vuoksi tsekkaamassa muutaman Krouvin tutkiman jutun Tukholmassa. Ja oikeastaan heti tärppäsi. Niin sanotussa Golfkama-jutussa jäi selvittämättä muutama vuosi sitten puolen miljoonan euron kohtalo. Vankilasta vapautuneet Jauhiainen ja Selkkomaa yrittivät juttua tutkineelta Krouvilta kiristää, kuka oli nainen, joka kenties tiesi rahan kohtalon. Pöytäkirjoista nimi ei käy ilmi. Niissä puhutaan vain nimettömästä naispuolisesta lähteestä. Mutta edes Krouvi ei tiedä, kenestä on kyse. Joten kaappaus oli täysin turha operaatio. Jauhiainen ja Selkkomaa eivät päässeet kadottamiensa rahojen jäljille.

--Osasitteko itse todella päätellä koko tapahtumaketjun? Walderos ihmetteli.

--Minulla oli vinkkihenkilö, Joronen vastasi.

--Hänen täytyy olla älykäs tyyppi?

--Kyllä. Todellinen intellektuelli, mutta nimeä en voi paljastaa.

--Anteeksi vielä, mutta kuinka ihmeessä Krouvi onnistuttiin kaappaamaan? Walderos jatkoi.

--Hyvin perinteisellä tavalla. Pääkonsulin luona käynnin jälkeen hänen viereensä kadulla ajoi pakettiauto. Ulos hyppäsi reitinkysyjäksi tekeytynyt mies, joka saman tien törkkäsi tajun vievän neulan Krouvin kylkeen. Krouvi nostettiin pakuun ja siinä kaikki. Sinänsä melkoinen ihme, että silminäkijöitä ei ole ilmaantunut.

--Venäläisillä ei ollut kaappauksessa osuutta?

Joronen alkoi jo kyllästyä innokkaaksi heittäytyneeseen ruotsalaisdiplomaattiin.

--Ei ollut.

Kun vielä hetki oli rupateltu, kaupunginjohtaja kiitti kaikkia ja toivotti hyvää kesän jatkoa. Joronen askelsi ulos. Mieli teki olutta. Mutta ei kai kuitenkaan keskellä virkapäivää voinut ryhtyä niin mukaviin puuhiin, hän tuumi. Tai, no jos sittenkin.

Askeleet nopeutuivat matkalla Old Bankiin.

